

ARBEIDEREN

Nr. 8 1973 1. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1.50

KLASSEJUSTIS PÅ FALCONBRIDGE I KRISTIANSAND

Mange av leserne husker sikkert brannen i koboltraffineriet på Falconbridge i fjor, da tre arbeidere mistet livet. Nå, halvannet år etter den tragiske ulykken, er to sveisere blitt dømt av påtalemyndighetene til å betale 500 kroner hver for å ha forvoldt ulykken ved uaktsomhet under sveisearbeide. Dette er i realiteten en beskyldning om uaktsomt drap.

Koboltanlegget da det brant som hardest 4. mai i fjor

Det som skjedde den 4. mai i fjor var at gnister som oppsto da de to drev og sveiste, antente en tvistdott, som igjen antente ildsfarlig spillvæske. Det som er interessant så langt, er at de to var beordret til å utføre jobben, og at den ble utført mens forrenn og ingeniører var tilstede. Disse grep ikke inn mot "uaktsomheten".

Like etter at brannen var brutt ut, grep en arbeider som sto i nærheten, til et brannslukningsapparat, men dette virket ikke. Arbeideren som prøvde å slukke, uttalte dagen etter til

"Sørlandet": "Jeg er godt kjent med slike apparater, så det er ikke ukundighet som gjorde at det ikke virket, det var rett og slett tomt." Brannen spredde seg så raskt. Det er klart at brannen kunne ha blitt stoppet med et slikt apparat på et så tidlig tidspunkt.

Til tross for at koboltraffineriet, som er en egen bygning på 52x27 meter, er noe av det mest brannfarlige på hele bedriften, var det ikke nødutgang der brannen brøt ut. De som reddet seg, kom seg ut i motsatt ende av lokalet. Her var det ingen branntau, så flere måtte på sykehus for skadene de fikk da de hoppet. Dersom bygningen hadde vært utstyrt med et forsvarlig nødutgangssystem, hadde utvilsomt alle blitt reddet.

Om sikkerheten på bedriften uttalte Ivar Paulsen, som er tillitsmann for sveiserne der: "Når vi for eks. skal foreta sveisearbeide i farlige omgivelser i bedriften, er det svært skjeldent at vi får med en mann som brannvakt. Det burde være obligatorisk. Det er blitt hevdet at det stadig er blitt drillt inn hvordan vi skal oppføre oss under en katastrofe som dette. Det er ikke riktig. Etter 3,5 år ved bedriften har jeg aldri opplevd å være med på en slik drill." Han sa videre at det er steder ved bedriften som er mye farligere enn koboltanlegget.

De to sveiserne har selvfølgelig anket dommen. De har vår fulle solidaritet i kampen mot klassejustisen. Den som er skyldig i denne saken er det økonomiske systemet hvor profitten betyr mer enn arbeiderne: Det kapitalistiske systemet.

Falconbridge, hvor ca. 1500 er ansatt, blir regnet for å være et farlig sted å jobbe. Derfor er gjennomtrekken av arbeidere stor, og bedriften har vanskelig med å få nok folk. For noen år siden ble det utarbeidet en rapport som viste at faren for å få kreft var svært stor i enkelte avdelinger på bedriften. Rapporten ble fortidd av ledelsen, og lite ble gjort for å rette på forholdene. Vi kommer tilbake med en artikkel om dette i et seinere nummer av avisen.

Forberedelsene til tariffoppgjøret 1974 i gang

I disse dager diskuterer de fagorganiserte arbeidere forberedelsene til tariffoppgjøret 1974.

Det siste året har vært preget av en konjunkturoppgang - la det være slått fast med en gang. Tross alle dystre spådommer fra borgerpressen om "katastrofale økonomiske tilstander" hvis ikke Norge kom med i EEC i fjor høst, greier ikke engang Morgenbladet eller Farmand å skjule sin optimisme for mulighetene til store fortjenester på investert kapital for tida. Men det går mere enn tydelig fram av deres optimisme at deres kalkulasjoner over øket profitt og større kapitalavkastning at de regner med fortsatt gunstig kontroll med prisen på arbeidskraft. Det vil si at de også regner med at det direkte reallønnsned-

slag for arbeiderne som de har greid å presse igjennom skal fortsette! Og hvorfor skulle de ikke ha slike forhåpninger? De seinere år har framfor alt vært preget av en direkte degenerering av alt som heter ledende skikt innen arbeiderbevegelsens såkalte representative organer. Samtidig har L.O.'s integrering i det borgerlige statsapparat fortsatt. Gang på gang har kapitalistklassen greid å presse de fagorganiserte arbeidere til å godta verre og verre tariffavtaler. De har greid å presse igjennom de "samordnede" fellesoppgjør diktet av LO - NAF - Staten, hvor fagforbundene ikke bare har blitt utspilt mot sin vilje, men tilslutt har man greid å vende en motstand innen forbundene til en akseptering av de sentralt-

Forts. side 7

Golda Meir leder ISRAELS TERROR

Mordet på marokkaneren Ashmed Bouchiki var lenge førstesidestoff i norske aviser. Den første teorien som ble lansert var at det var en uansvarlig jødisk organisasjon som hadde slått til for å hindre Svart September i å begå terrorhandlinger i Norge. Det ble hevdet at aksjonen var utført av amatører og at disse ingen tilknytning hadde til staten Israel. Da det etterhvert ble klart at terroraksjonen var utført av velutdannede etterretningsagenter, ledet av Golda Meir personlig - og da det ble klart at det ikke eksisterte eller hadde eksistert noen Svart Septemberorganisasjon i det hele tatt i Norden, ble det etterhvert stille om saken både i aviser, TV og radio. Ordet MOTERROR som var brukt flittig var ikke lenger gangbart.

Israelsk terror har alltid blitt framstilt som et mottrekk, det vil si et svar på palestinerne terror. Bevisst er Israel framstilt som forsvarer og ikke som angriper. Sannheten, at staten Israel utelukkende bygger på okkupasjon av palestinsk område og på terror mot den palestinske befolkning, blir omhyggelig skjult. At israelernes terror ikke er noe mottrekk, men målbevisst forsøk på å tilintetgjøre den palestinske befolkning, bevises best av det faktum at de sionistiske terrororganisasjonene Irgun, Stern og Haganha er eldre enn staten Israel. Disse organisasjonene, som ble opprettet for å tjene USA-imperialismen i Midt-Østen, rettet sin terrorvirksomhet mot den arabiske befolkning og tildels den engelske lenge før den 14. mai 1948 som er datoen for opprettelsen av Israel. Massakren i landsbyen Deir Yassin, hvor over 250 sivilpersoner ble myrdet, fant sted over en måned før denne datoen. Mens denne terrorhandlingen og andre aksjoner hadde til hensikt å skremme den palestinske befolkningen til passivitet, ble hensikten etter at staten Israel ble opprettet, å fordrive den palestinske befolkningen for å skaffe plass til den sionistiske immigrasjonen som skulle komme. Israelske soldater, utstyrt med Us-finansierte våpen, gjorde ikke utfall mot palestinske landsbyer og bondesamfunn hvor befolkningen enten ble slaktet eller deportert. Ved slike terroraksjoner hadde israelerne greid å gjøre 700 000 arabere hjemløse på mindre enn to år. Disse flyktet til nabolandene hvor de havnet i interneringsleire hvor de framleis eksisterer under forhold vi ikke kan tenke oss.

Israel ga seg imidlertid ikke med det. I 1967 ble Egypt overfalt og store landområder ble erobret. Umiddelbart før denne krigen foretok israelske soldater et raid mot en grenseby i Jordan hvor de massakrerte hundretalls uskyldige mennesker. Hensikten med denne terroren var, ifølge den israelske regjering, å passivisere motstanden i grenseområdet mot Jordan mens overfallet på Egypt foregikk.

Det sier seg selv at den totale utplyndringen og okkupasjonen av palestinerne land har ført til motstand. Det palestinske folk har til stadighet gjort tapre forsøk på å tilba-keerobre sitt land, men israelernes svar har vært nye terrorhandlinger, blant annet bombing av palestinske flyktningleire. Ut fra den håpløse situasjon med hundre tusener i flyktningleire og med en sionistinspirert verdensopinion mot seg, og som svar på israelernes konstante terror, har den palestinske frigjøringsbevegelse stadig utviklet seg. I desperasjon har Svart September og Palestinas Ørner oppstått, men når disse setter igang sin terror blir dette slått stort opp i vår presse uten at bakgrunnen blir nevnt med ett ord. Ord som ilddåd - terror og massakrer blir flittig brukt, mens israelerne med sin terror får merkelappen "idealister" - (Arbeiderbladet etter Lillehammermordet). Hensikten er åpenbar: Israel skal framstilles som et fredelskende land som kjemper for sin eksistens og som bare forsvarer seg mot overgrep.

De to israelske terroristene Dorf og Steinberg som ble arrestert i en israelsk ambassadebolig vil ikke bli utlevert. Høyesteretts kjæremålsutvalg har forkastet Lagmannsrettens dom som gikk ut på tilbakeføring av de to til den israelske ambassaden. Prestisjehensyn veide tyngre enn det israelske presset. Rettssaken kommer opp i januar, den vil bli hysj-stemplet og det norske folk vil aldri få vite den hele og fulle sannhet om ugjerningen. Den offisielle begrunnelsen vil bli "Av hensyn til rikets sikkerhet" og "Av frykt for arabiske terroraksjoner". Den egentlige årsaken er: Hensynet til den good-will som presse, radio og fjernsyn har greid å skape for Israel og Sionismen.

Vi er imidlertid spent på to ting: Størrelsen av straffen og om Golda Meir finner seg i at superutdannede agenter visner bort i norske fengsler.

Fra Proletären har vi sakset:

Mörderskan i Lillehammer

Mordet på marokkanen Aymed Bouchiki i Lillehammer vakte bestörtning hos mange. Sionisternas terrordåd som under det senaste året intensifierats avsevärt hade skördat ännu ett offer.

I den sionistiska mordaktionen i Norge deltog som bekant också en svensk medborgare - »svenskän» benämnd i borgarpressen. Enligt samma press väckte händelserna i Norge också bestörtning inom den gripna svenskans familj. De kunde enligt dessa uppgifter inte förstå att hon kunde vara inblandad i aktionen.

Låt oss inte i detta sammanhang spekulera över om det är familjen eller pressen som ljuger om detta, låt oss konstatera att det är lögn - en stinkande lögn. Svenskans namn är Marianne Gladnikoff, född 1943 och sedan tre år tillbaka verksam vid en datacentral i Israel. Marianne Gladnikoff är dotter till Herman Gladnikoff, överlakare vid Sachsska Barnsjukhuset i Stockholm sedan 1954 och bosatt på Ringvägen 54.

Familjen Gladnikoff hör till de mest aktiva och fanatiska sionisterna i Sverige. Mariannes bror Dan Gladnikoff är ordförande i Judiska Studentklubben i Stockholm. Tillsammans med fadern Herman deltog han aktivt i det sionistiska aggfessionskriget 1967.

Familjen Gladnikoff är sionister. De stöder staten Israel passionerat och utan förbehåll. De stöder fördrivningen av

800.000 palestinier, de stöder Israels ockupation av arabiskt territorium. De tillhör ju folkens folk, Guds utvalda. Mordet i Lillehammer var bara ett i en lång serie mord och mordförsök som sionisterna genomfört under de senaste 12 månaderna i det »heliga» kriget mot araberna. Låt oss bara gå in på dem som liksom det i Lillehammer utförts utanför Israel.

Med början genom mordet på Ghassan Kanafani den 8 juli 1972 har sionisterna genomfört 37 mordförsök i utlandet. Aktionerna har krävt 11 döds-offer, 13 människor har skadats mycket svårt, 10 aktioner har misslyckats genom att bomber o dyl upptäckts i förväg. Vid flera tillfällen har svåra materiella skador averkats på palestinska inrättningar och kontor.

Dessa aktioner är väl kända av alla sionister inklusive familjen Gladnikoff. Än mer, inte bara kända utan också stödda och beundrade.

I samband med Lillehammermordet har borgarpressen försökt hålla den israeliska staten utanför mordet i så stor utsträckning som möjligt. Sionisterna gör dock ingen hemlighet av att det är Shin Beth - den israeliska säkerhetspolisen - som ligger bakom dem. Låt oss citera den inflytelserika sionisten Uri Dan i Maariv efter mordet på Kanafani den 10 juli 1972:

»Mordet på Kanafani får inte bli en isolerad aktion... Nu mer än någonsin måste de palestinska ledarna ut-sättas för personlig terror. Mordet på Kanafani visar att detta är möjligt, och det kan lyckas och att det inte inlemmar några speciella svårigheter.»

Den inställning som genomsyrar detta uttalande är sionismens. Den framförs ständigt av Golda Meir och Moshe Dayan och den tar sig ständigt materiella uttryck.

Den delar också av den »bestörta» familjen Gladnikoff.

den röde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Postboks 2863-Kampen, Oslo 5

Postgiro: 206842

Redaksjon:

Einar Berg

Esther Bergerud

Line Dedichen

Egil Engeland

Gunvor Heggelund

Kjell Hovden

Eyvind Viken

Ansvarlig: Eyvind Viken.

Trykk: Eget Kontor-offset.

Avvis falske teorier

Sosialistisk Valgforbund har igjen i sin nye uttalelse proklamert at det vil arbeide for den fredelige vei til sosialismen. "Enda de vet hvilke krefter som står mot dem"!

Men har vi ikke nå mange nok historiske eksempler på at dette ikke går? Med lovmessig sikkerhet slår borgerskapet, med militær makt, ned alle slike forsøk, hvis arbeiderklassen ikke er godt nok væpnet og organisert.

På den annen side har vi ikke ett eneste eksempel på at den fredelige vei til sosialismen har lyktes.

Vi vil nevne NOEN av de mislykkede forsøk:

I det nordiske Finland i 1918, hvor 30 000 arbeidere ble myrdet etter opprettelsen av borgerskapets militær-styre.

I Italia i 1922 da fascistene marsjerte inn i Rom og opprettet sitt volds-diktatur.

I Tyskland knuste borgerskapet med Hitler-nazismens hjelp den fredelige veien til sosialismen i 1933.

I Spania ble demokratiet knust i 1938 da folkefronten viste tegn til gjennomføring av sosialismen.

I Indonesia i 1965 ble et militær-diktatur opprettet og 500 000 kommunister ble myrdet.

I Hellas tok stor-borgerskapet oberstene til hjelp for i 1967 å knuse venstrebevegelsen.

Militærkuppet i Chile vil komme til å stå som det beste og mest klassiske eksempel på at den fredelige vei til sosialismen er umulig! Arbeiderklassen i Chile blir nå utsatt for umenneskelige massakre!

Skal sosialismen kunne gjennomføres og alle kriger, all undertrykkelse, utbytting og nød bli avskaffet, må arbeiderklassen skaffe seg den nødvendige selvtilitt, organisere og væpne seg for opprettelsen av arbeiderklassens diktatur over borgerskapet!

Den utviklingsvei som A.K.P. står for vil heller ikke føre fram til gjennomføringen av sosialismen i Norge.

For det første må arbeiderklassen ha den ideologiske og praktiske ledelsen og være i klart flertall under oppbyggingen av det revolusjonære kommunistiske partiet.

For det andre kan man ikke opprette proletariatets (folkets) demokratiske diktatur over monopolkapitalen, og på den måten nå fram til sosialismen.

Den grunnleggende motsigelsen under hele den kapitalistiske periode går mellom arbeide og kapital. Ut i fra dette går hovedmotsigelsen i dagens Norge mellom arbeiderklassen og borgerskapet. Med sin plattform og linje vil A.K.P. ende som en intellektuell studenterbevegelse i nær tilknytning til Sosialistisk Valgforbund, omtrent på samme måte som "Mot Dag" endte i sosialdemokratiet i 1930 årene.

Den norske arbeiderklassen må avvise både DNA's, SV's og AKP's falske teorier, hvis den i det hele tatt skal nå fram til sosialismen. Men skal den norske arbeiderklassen være nødt til å høste enda flere bitre erfaringer både nasjonalt og internasjonalt for å virkeliggjøre sin historiske oppgave: sosialismen i Norge?

Den franske og den italienske arbeiderklassen går en farlig utvikling i møte. Må den italienske arbeiderklassen igjen bli knust av borgerskapets fascisme? Må den italienske og for så-

vidt også den europeiske arbeiderklassen igjennom nye blodige erfaringer for senere å gjennomføre sosialismen?

Alle tidligere historiske begivenheter og de som måtte komme vil bidra til at hele den norske arbeiderklassen endelig vil forkaste alt tullprat om den fredelige vei til sosialismen.

Det er vår historiske oppgave å påskynde denne bevisstgjøringen ved å propagandere den marxist-leninistiske teori slik at arbeidermassene opptar denne teori som sin egen!

Dette er det avgjørende. Uten en revolusjonær teori ingen revolusjon!

IMPERIALISME

Den 6. oktober brøt det ut krig mellom Egypt/Syria og Israel. Fra Kairo og Damaskus ble det sendt ut melding om at det var Israel som begynte, fra Tel Aviv kom det melding om at det var araberstatene som begynte. De motstridende meldingene ble tatt hånd om og gjort til hovedsak. Konklusjonen ble: Egypt og Syria begynte - Israel ble tatt på senga. Grunnen var, ble det hevdet, de feiret en av sine mange helligdager. Denne dagen var det dagen for tilgivelse og menneskekjærlighet eller noe i den retning. Hvorvidt det var Israel eller araberlandene som angrep akkurat den 6. oktober 1973 er uinteressant, uinteressant fordi dette bare er en dato blant alle andre i staten Israels blodige historie. Hele tiden fra opprettelsen av staten Israel har fortonet seg som en eneste sammenhengende krig mot det arabiske folk. Deportasjoner og tvangsfordriving av palestinerne i hundretusentall, bombing av flyktningeleire, utslettelse av landsbyer, mord og annen form for terror har vært viktige ingredienser i staten Israels historie. Landets grådige appetitt på nabolandenes territorium må kvalifisere til bruk av ordet IMPERIALISME.

Enhver av jødisk herkomst har rett til å bli borger av staten Israel og målsettingen er å samle alle jøder i én stat. Dette akter Israel å realisere, derfor fører Israel en krig som tar sikte på en total utslettelse av landets nabostater for å skaffe plass til den kommende immigrasjon.

For Egypt og Syria er det et spørsmål om å være eller ikke være. De kjemper for sin soleklare rett til å eksistere. En slik kamp støtter vi fullt ut.

Telegram :

Følgende hilsningstelegram ble sendt til Kina i anledning 24-årsdagen for opprettelsen av Folkerepublikken:

Kommunistisk Arbeiderforbund sender sine hjerteligste hilsener til det kinesiske folk i anledning 24-årsdagen for opprettelse av Folkerepublikken Kina. Under det proletære lederskap av Kinas kommunistiske parti med dets formann Mao Tse-tung i spissen gjennomførte de arbeidende masser i Kina sin revolusjon, gjorde opp med den utenlandske imperialismens aggresjon og undertrykking og bekjempet det innenlandske borgerskap, de reaksjonære utbyttere og deres lakeier.

Med marxismen-leninismen som grunnlag og proletariatet og dets parti som den ledende kraft var en ny statsmakt grunnlagt for 1/5 av jordas befolkning, - som bygget sosialismen.

Denne seier for det kinesiske arbeidende folk og for det internasjonale proletariats kamp er hele tiden siden befestet gjennom Folkerepublikken Kinas regjering og dets kommunistiske parti. Den konsekvente kamp mot revisjonismen, - den store kulturrevolusjonen, som igjen befestet proletariatets diktatur styrket evnen til å avsløre feilaktige linjer og nye borgerlige fiender av sosialismen.

Kampen mellom arbeid og kapital dominerer verden. Arbeiderklassen som fører sin rettferdige kamp mot borgerskapets utbytting, undertrykte folk og nasjoner som kjemper for frigjøring ser det sosialistiske Kina som en mektig støtte og inspirasjon.

Vi ønsker til lykke med KKP's 10. kongress som sikkert staker veien fram for sosialismen og kommunismens sak.

Leve marxismen-leninismen - Mao Tsetungs tenkning!

Leve den proletariske internasjonisme!

Kommunistisk Arbeiderforbund
Sentralkomiteen.

CHILE:

Folkets væpnede motstand vil beseire imperialismen og reaksjonen i Chile

Nasjonaliseringen av kopppergruvene underteknes (1971)

I løpet av den chilenske folkeunionens treårige regjeringstid har indre og ytre reaksjonære krefter som var hardt rammet av nasjonalisering, ekspropriering og reformer, hele tiden ført en innbitt kamp på alle plan mot regjeringen Allende og det chilenske folk.

Hva er det for krefter det gjelder? Den chilenske storfinans og storkapitalistene, men først og fremst USA-imperialismen. De reaksjonære innenlandske kreftene har utnyttet til bunns alle de friheter som regjeringen Allende uheldigvis hadde latt dem beholde. Dessuten drev de en konstant illegal virksomhet i form av sabotasje og undergraving - helt til den åpne terror ble satt inn etter statskuppet den 11. september. Disse tragiske begivenheter utgjør en viktig lærdom for alle folk.

Yankeene har hele tiden intervenert.

Fra 1971 av iverksatte de amerikanske imperialister en streng finansiell og økonomisk blokad av Chile. Etter ordre fra Nixon ble bidrag på hundreder av millioner som internasjonale finansieringsorganer hadde ytet Chile, blokkert ... USA-imperialistene organiserte kursfall på kopper (opptil 50 %). I oktober 1972 har vi embargoen på 1250 tonn kopper iverksatt av en domstol i Paris etter krav fra Kennedys (et mektig amerikansk kopperkonsern). Fra juni 1971 forsøker amerikanerne å sabotere de nasjonaliserte kopppergruvene i Chile. De organiserer og finansierer en flukt av chilenske teknikere. De amerikanske selskapene nekter å betale sin gjeld.

CIA intervenserer hele tiden: mange komplotter blir avslørt av chilenerne og de skyldige utvist. Den amerikanske pressen røper selv at i 1970-71 hadde I.T.T. (hvis filial i Chile var blitt nasjonalisert), støttet av CIA, øvet press på Nixon for å få veltet regjeringen Allende.

Det endelige kuppet bærer også utvilsomt merke av CIA. For øvrig er chilenske offiserer også etter 1970 fortsatt blitt opptrønet i USA, til og med i undergravingsmetoder og anti-gerriljakamp.

Den indre reaksjonen saboterer og undergraver også.

Presset utenfra har falt sammen med den indre reaksjonens innbitte kamp på alle områder. Høyrefolk har utnyttet sin "demokratiske frihet" til å sabotere og begrense reformer, avskjedige ministre og skape politisk krise etc. De behersket jo mesteparten av kommunikasjonsmidlene, presse, radio osv. og satte i gang en stadig voldsommere kampanje mot "Unitad Popular" (Folkeunionen), og de chilenske arbeiderne og oppfordret åpent til undergraving og mord.

Denne reaksjonens "lovlige" aksjoner hadde først og fremst til hensikt å dekke over og styrke dens illegale virksomhet: økonomisk sabotasje og reaksjonær vold mot folket.

Helt fra 1971 av har storgodseierne brent avlingene, slått ihjel buskapen og sabotert redskapen, som "takk" for at de var

blitt ekspropriert. Organisert i kommandoer, har de slått ihjel såvel bønder og deres fagforeningsledere, som funksjonærer i C.O.R.A. (Foreningen for reformer i jordbruket).

Desember 1971: Handelsmennenes første streik, ledsaget av demonstrasjoner. Overklassekvinner i Santiago demonstrerte mot "matmangel", beskyttet av fascistkommandoer. Fascistene provoserte til sammenstøt og ungkommunistenes lokaler ble ødelagt, huset til helseministeren brent.

Ettersom de ikke helt kunne stanse produksjonen, slår de reaksjonære til i distribusjonen og transporten (regjeringen kontrollerte bare 30% av matforsyningene).

August 1972: De handlende streiker igjen.

Oktober 1972: De mindre lastebileiere streiker "til forsvar for den private eiendomsrett". Deres fagforening er ledet av kristelig-demokratene. I slutten av 1972 organiserer reaksjonen systematisk varemangel ved å paralisere både handel, transport og lagring, men "orger" en svær svartebørshandel.

I tre år har de konstant organisert sabotasje i fabrikkene. Organisasjonen "Fedreland og Frihet" kontrollerte svartebørshandelen.

I slutten av året 1972 organiserte fascistene daglig gate-demonstrasjoner i Santiagos sentrum, mens et velvillig politi så på. En "demonstrant" erklærte til "Le Monde": "Vi får 300 escudos dagen. Det er ikke så verst for et arbeid som er fort unnagjort og dessuten spennende, når en er 17 år og liker å ødelegge."

Ungdom på dugnad for jordreformen. (1972)

Etter regjeringspartiets valgseier i mars 1973, slapp fascistene volden løs for alvor. Oppstander, attentater og provokasjoner ble stadig flere. Stadig flere arbeidere ble drept. Terroren installerte seg.

En armé med "demokratiske tradisjoner" ?

Nå etterpå ser en klart at all sabotasjen, alle attentatene som reaksjonen satte i verk, støttet av CIA, bare var en forberedelse til det fascistiske kuppet. En reaksjonær leder erklærte: "Om det skulle bli nødvendig å svi av dette landet for å redde det, om vi skulle måtte drepe 20.000 chilener, så ville vi gjøre det." ("Le Monde", 13/9-73). Og det er nettopp hva de gjør ved hjelp av den armeen som er blitt i den grad rost for sine "demokratiske tradisjoner"

Bare for månedene januar og februar 1973 omfattet de ulovlige lagrene som ble avslørt av myndighetene, for eks. 35.000 par sko, 10.000 tuber tannpasta, hundre tusenvis av kyllinger, titusenvis av bildeler, 70.000 liter olje, 1 million liter vin, 6.000 bildekk, etc. Det sier litt om hvem lagrene var bestemt for.

De reaksjonære gjorde forsøk på å paralisere økonomien helt og oppfordret til "generalstreik". Det blir de såkalte "sjefenes streik" eller "middelklassens streik" som berørte visse funksjonærer og teknikere foruten ingeniørene, legene, advokatene, små bedriftseiere, flypiloter osv.

DEN FREDELIGE VEI TIL SOSIALISMEN

Juni 1973 kommer så "hvitsnippenes" streik i koppergruvene (for anledningen kalt "minearbeidernes" av høyre). "Le Monde" forteller: "På hjørnet av gatene i Baric Alto, "beste vestkant", samler pelskledder fruene og frøkene i miniskjørt inn penger til de "streikende".

Juli 1973: Lastebileierne streiker på nytt.

Fascistene setter igang terroren for fullt.

Fascistene og spesielt gruppen "Fedreland og Frihet" har uheldigvis fått nytte godt av nesten total straffefrihet. De har kunnet snakke i radio, spre sin skitne presse og organisere paramilitære grupper. Det som har hendt siden Allende kom til makten for tre år siden, viser i det hele klart hvordan reaksjonen, dersom den ikke straks blir stoppet av folkets motstand, reiser hodet og går til aksjon, såvel "lovlig" som "ulovlig", for så til sist å gå til total-angrep ved hjelp av

sin væpnede makt som beklageligvis er latt urørt (for den var jo så "demokratisk"!)

Arbeidere i demonstrasjon. (1972)

Reaksjoner her i landet umiddelbart etter kuppet i Chile.

DNA og LO: "Kuppet i Chile er en utfordring". For hvem og til hva? Jo: "For alle demokratiske sosialistiske krefter i verden til solidaritet og samarbeid." - "Chiles tragedie er vår tragedie", heter det videre og "Allendes skjebne bør være et varsku om at kampen mot den internasjonale storkapitalen må skjerpes. Den må komme under samfunnsmessig kontroll." (Arbeiderbladet). Spørsmålet er da bare: under kontroll av hvilket samfunn?

"Alle forsøk på å vinne fram på fredelig vis har slått feil overfor en overmektig fiende", heter det videre. "Alternativet til en voldelig revolusjon", sa president Kennedy i sin tid, "er en fredelig revolusjon." - Den har altså slått feil i Chile, og da ser vi at en voldelig revolusjon, om Allende ganske enkelt hadde gitt våpen til de arbeiderne som alt var beredt på sine arbeidsplasser, formodentlig ville ha hindret den reaksjonære kontrarevolusjonen som nå herjer i Chile. Men den vil bare sveise folkets krefter sammen. "Motstandskampen er begynt", erklærer Allendes enke. Ifølge "Hsinhua News" konstaterte hun at "Folket må ha hæren til sin disposisjon". Videre sa hun: "Nå har vi sett at folket har rett. Det er ikke nok å vinne makten i valg. Folket skulle ha vært bevæpnet, eller hatt hærens fulle støtte". Videre sa hun: "Jeg savner de kvinnene som hele tiden sto fast ved Allendes side. Gi oss våpen, sa de. Men vi var ubevæpnet. Vi var ikke forberedt på at de ville bombe". Hun konstaterte at den chilenske armé med sitt klassepreg alltid har stått til tjeneste for den herskende klasse, og fortsatte: "I Chile blir aldri en soldat general, aldri en sjømann admiral." Hun pekte videre på at rettferd alltid i Chile hadde klassekarakter. "Rettsorganer, kontrollinstanser, kongressen og høyesterett motarbeidet presidenten", sa hun.

Da hun ble spurt om den internasjonale bakgrunnen for hendelsene i Chile, svarte hun at "utenlandsk intervensjon hadde pågått helt siden folkeunionens regjering ble opprettet. Det hadde vært umulig å sette i gang streiker uten støtte fra utlandet. Nasjonaliseringen av kopperet rammet, og derfor begynte USA's boikott".

I 1907 opplevde Chile den verste massakren i Sør-Amerikas historie, da arbeiderne i San Lorenzo gikk til streik mot sine elendige leve- og arbeidsforhold. Tusener sluttet opp om streiken og da arbeidsgiverne sto fast på sitt, organiserte arbeiderne et masse møte ved skolen Santa Maria i Iquique. Den 21. desember var de 26.000 som hadde kommet ned fra fjellene og inn fra pampaen samlet og sluttet seg til arbeiderne og håndverkerne i Iquique. De herskende sendte tropper og massakrerte 3.600 menn, kvinner og barn.

Folket har senere laget en sang om Santa Maria i Iquique. "Det var 3600 som omkom, 3600 vart drept, en etter en, Santa Maria-skolen så arbeidernes blod flyte, et blod som bare hadde kjent nød og elendighet. 3600 ble stoppet kjeften på. Hvor er bødrene som drepte fordi det måtte drepes? Vi sverger ved jorda, ved livet, ved døden at vi skal finne dem. Vi sverger, kamerater, at den dagen skal komme ..."

I dag har bødrene trådt åpent fram. Det er igjen blitt åpenbart for all verden at det er fascismens villdyr som er ute på menneskejakt. Det har vist seg gang på gang at jo mer soldater og politi har grunn til å ha "vond samvittighet", dvs. jo mer de vet med seg selv at de går inn for en dårlig, en forbrytersk sak (hæren i Chile var jo så "demokratisk") jo villere og mer hensynsløst herjer de. Som amerikanerne i Korea, franskmennene og senere amerikanerne i Vietnam, for ikke å snakke om borgerne i Paris etter Kommunen.

"Den som sår vind høster storm", heter det. Allende sådde vind uten å være forberedt, uten å forberede folket på stormen. Nå feier den over landet og vil nok rense luften, men på bekostning av mange liv som kunne ha vært reddet dersom Allende hadde våget å mobilisere arbeiderhæren som bare ventet på hans signal etter at juntaens første angrep på presidentpalasset hadde slått feil.

"Den som vil favne om for meget, får for dårlig tak" heter et sant fransk ordtak. Det var Allendes ulykke og det er den faren som truer alle som først og fremst vil "enhet" uten først å ha sikret den kjernen som enheten kan samles om: et marxist-leninistisk parti, også inspirert av Mao Tsetungs tenkning.

"L'Humanite Rouge" trekker konklusjonen: "I Chile som i Грекенland, i Indonesia etc. er det på ny blitt bevist at makten ligger i geværpipa, og det er CIA's agenter, storgodseierne og storborgerne som gir beviset: makten er nå i deres hender som har våpnene og som holder dem ubarmhjertig rettet mot folket".

"Imperialistene og de reaksjonære minner oss igjen om at når man rører ved deres livsinteresser - profitten - er svaret bare ett: reaksjonær vold. Maskene faller, og fascismens hellige trekk viser seg i fullt dagslys".

L.D.

Juntasoldat vokter fanger på stadion i Santiago.

Kinas Kommunistiske Partis

10. nasjonale kongress.

KKP avviser borgerlige teorier om hovedmotsigelsen i kampen for det kommunistiske samfunn.

Kongressen slo fast:

HOVEDMOTSIGELSEN I VART LAND GÅR MELLOM PROLETARIAT OG BORGERSKAP.

Feilaktige teser lansert av Liu Shao-chi og Chen Po-ta ved 8. partikongress og av Chen Po-ta og Lin Piao ved 9. partikongress som fornektet denne hovedmotsigelse og hadde til hensikt å gripe den politiske makt til skade for kommunismens sak, - ble avslørt og tilbakevist.

Kinas kommunistiske parti avholdt sin 10. kongress fra den 24. - 28. august d.å. Kongressen fastslo på nytt linjen fra den 9. kongress (avholdt den 1/4-69). Sosialismens fiender som hadde villet innta den mektige kinesiske festning innenfra, står "med skjegget i postkassa": Kina er og blir rødt. I Chou En-lai's rapport blir det som borgerne og revisjonistene kalte "Lin Piao-affæren" framstilt i sitt rette lys: det var den 10. store kampen mellom de to linjene innen partiet, og Chou En-lai minnet om formann Mao's ord at denne kampen vil oppstå ti, tyve og tredve ganger til, for den er en refleks av motsetninger i samfunnet som fortsatt vil bestå under sosialismen.

Dagsordenen for kongressen var:

1. Framlegging av en politisk rapport av Chou En-lai.
2. Framlegging for kongressen av en rapport om modifisering av Partiets statutter og "utkast til statutter for KKP", ved kamerat Wang Hong-wen, på vegne av sentralkomiteen.
3. Valg av den 10. sentralkomite for KKP.

Ca. 1250 delegerte som representerte partiavdelinger over hele det vidstrakte Kina møtte på kongressen etter grundige forberedelser og lokale diskusjoner om vesentlige politiske spørsmål for den sosialistiske framtid.

Rapport fra kongressen viser at 67% av delegatene direkte kom fra den aktive arbeiderklassens, de fattige og mellomstille bondemassenes og mange soldaters rekker. Mere enn 20% av delegatene denne gang var kvinner.

De nasjonale minoriteter var også bredt representert - likeså utsendinger fra partiavdelingene fra Folkets Frigjøringsarmé, utposter, samt representanter for de revolusjonære intellektuelle og andre lag av det arbeidende folk. Dessuten møtte denne gang valgte representanter fra partimedlemmer med opprinnelse fra provinsen Taiwan, - som for tiden oppholder seg på fastlandet.

Formann Mao Tsetung ledet kongressen og blei senere med akklamasjon gjenvalgt som KKP's formann.

Som ny viseformann i KKP blei valgt tekstilarbeider Wang Hong-wen fra Shanghai.

Viseformennene som blei valgt var således: Chou En-lai, Wang Hung-wen, Kang Sheng, Yeh Chien-ying og Li Teh-sheng.

Beretninga til kongressen, framlagt av Chou En-lai, slår fast det proletære grunnlag i siste partikongress sine vedtak. Om spørsmålet "enhet" som ikke minst er i brennpunktet for den revolusjonære bevegelses debatt, sa Chou En-lai følgende i den politiske beretning til kongressen:

"I overensstemmelse med marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning om å fortsette revolusjonen under proleariatets diktatur, oppsummerte den 9. kongress den historiske erfaring så vel som erfaringen fra den store proletariske kultur-revolusjonen, kritiserte Liu Shao-chi's revisjonistlinje og slo fast på nytt grunnlinjen for partiet og dets politikk for hele sosialismens historiske epoke. Som kameratene vil huske, sa han, utsendte Mao Tsetung ved åpningen av den 9. kongress 1. april 1969 oppfordringen: 'La oss forenes for å vinne enda større seire'. På det første plenums møte av partiets sentralkomite fastslo igjen Mao Tsetung: 'Enhet med ett formål og det er: Konsolidering av proleariatets diktatur'. 'Vi må sikre at folket hele landet over står samlet for å vinne seier under ledelse av proleariatets diktatur'. I tillegg sa han: 'Sannsynligvis vil en ny revolusjon måtte gjennomføres om noen år'. Formann Maos taler og den politiske rapport for sentralkomiteen, vedtatt av kongressen, utformet en marxist-leninistisk linje for vårt parti.

Som vi alle vet var beretningen til den 9. kongress satt opp under formann Maos personlige ledelse. Før kongressen hadde Lin Piao lagt fram et utkast til beretning i samarbeid med Chen Po-ta. De var imot å fortsette revolusjonen under proleariatets diktatur og hevdet at hovedoppgaven etter den 9. kongress var å utvikle produksjonen. Dette var en fordreid versjon under nye forhold av det samme revisjonistiske vrøvlet som Liu Shao-chi og Chen Po-ta hadde smuglet inn i resolusjonen på den 8. kongress og som hevdet at hovedmotsigelsen i vårt land ikke sto mellom proleariatet og borgerskapet, men mellom 'det framskredne sosialistiske system og de tilbaketrukkne produktivkrefter i samfunnet.' Naturligvis ble Lin Piao's og Chen Po-ta's utkast avvist av sentralkomiteen. Lin Piao støttet i hemmelighet Chen Po-ta i hans åpne opposisjon mot beretningen som var satt opp under formann Maos ledelse og det var først etter at dette forsøket var slått feil at Lin Piao motstrebende godtok sentralkomiteens politiske linje, og leste dens beretning til kongressen. Imidlertid fortsatte Lin Piao etter den 9. kongress med sin konspirering og sabotasje trass i formaninger, tilbakevisninger og forsøk på å redde ham fra formann Maos side og fra sentralkomiteen. Han gikk videre og startet et kontrarevolusjonært statskupp som slo feil ved det 2. plenums møte av den 9. sentralkomiteen i august 1970, - så satte han opp en plan i 1971 for et væpnet kontrarevolusjonært kupp kalt 'Omriiss av plan 571' og den 8. september startet han kuppet i et vilt forsøk på å drepe vår store formann Mao og sette opp en rivaliserende sentralkomite. Den 13. september, etter at hans sammen-svergelse hadde falt sammen, gikk han i all hemmelighet ombord i et fly og flyktet som en overløper til sovjet-revisjonistene som forræder mot partiet og døde i Undur Khan da flyet krasket i Mongolia." Sitat slutt.

Til slutt bemerket kongressen at situasjonen internasjonalt overalt utmerker seg ved store omveltninger. Dette er et gode og ikke et onde og situasjonen fortsetter å utvikle seg til fordel for folkene i de forskjellige land og til bakslag for imperialismen, den moderne revisjonismen og reaksjonen overalt i verden. Vi må fortsatt forbli urokkelig trofast mot den proletariske internasjonalsismen og partiets konsekvente politikk, forenes stadig inderligere med proleariatet, folkene i de undertrykte nasjoner, med alle land som er utsatt for aggresjon, undergraving, intervensjon, eller kontroll og sjikanering av imperialismen for å danne den bredest mulige enhetsfront mot imperialismen, kolonialismen og nykolonialismen, og spesielt mot de to supermaktenes, USA og USSR, hegemoni. Vi må forene oss med alle virkelige marxist-leninistiske partier og grupper for å gjennomføre kampen mot den moderne revisjonismen. Kongressen appellerer til arbeiderklassen, de fattige og de middelstore bønder, kommandantene og soldatene i frigjøringsarmeen, såvel som folkene av alle våre nasjonaliteter til uten svikt å forsterke forberedelsene til å motstå en aggresjon, å være på vakt mot utløsningen av en imperialistisk verdenskrig, spesielt mot et plutselig angrep fra sosialistisk verdenskrig, spesielt mot et plutselig angrep fra sosialistisk verdenskrig, for resolutt, radikalt og totalt å tilintetgjøre enhver fiende som kan tenkes å angripe vårt land.

Leve det store, ærerike og rettsindige kinesiske kommunistparti!

Leve den tiende enhets- og seierskongress!

Leve marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning!

Leve vår store leder - formann Mao! Må han lenge leve!

INFILTRASJONSVIRKSOMHET I SEIERSPOSISJON

Det parlamentariske valgsirkuset er over for denne gangen, og småborgerlige husorgan av typen Friheten og Orientering snakker over seg om "folkets" store seier. Det skrives og diskuteres hvordan denne seieren kan utnyttes, f.eks. til å dra DNA mot "venstre", og sikkert med en søt kriblende følelse i magen diskuterer de bolde "seierherrer" ønskeligheten av å bli med i Stortingets utenrikskomite og militærkomite som tidligere har vært forbeholdt mer etablerte borgere.

Imidlertid syns vi at det er virkelig beklagelig at all denne seiersrusen hos Gustavsen, Larsen og andre kumpaner også har medført en foruroligende dårlig hukommelse. For det må jo være et utslag av hukommelsestap når disse stolte menn unnlater å nevne hvem det er som har gått av med den virkelig store seieren innen deres seierrike "folkefront".

Da vi av prinsipp følger det gamle ordtaket: "æres den som æres bør", foruten at det jo også er moralsk forkastelig ikke å gi laurbærene til rette vedkommende, vil vi gjerne hjelpe d'herre med å friske litt på deres tilsynelatende ille medtatte hukommelse.

Vi kan forsikre dem om at seierherrene nok ikke kommer til å befinne seg på Løvebakken og menge seg blant andre parlamentarikere og vise menn og kvinner, men at de i stedet traust og sikkert vil fortsette og utbygge sitt infiltrasjons- og undergravningsarbeid slik de har gjort det med vekslende hell i over 30 år. Med skarpt og årvåkent blikk for nye intriger og nytt klasseforræderi vil de fortsette sitt trofaste og vedvarende slit i klassefiendens tjeneste. Disse slitere må vel i sannhet fortjene en forsinket oppmerksomhet, eller hur - Gustavsen og Larsen?

Som leseren sikkert skjønner sikter vi her til Furubotn-klikken og deres trofaste arbeid. Samtlige av denne klikkens prominente personligheter, på få unntak nær, har fått seg velfortjente bein innen Sosialistisk Valgforbund.

Nestformann i NKP fram til oppgjøret i 1949, Roald Halvorsen, er vel den som har gjort størst karriere innen SV. I dag har han nådd maktens topp som daglig leder av SV. Det kunne sikkert være god grunn for borgerskapet til å sende ham sine oppriktige gratulasjoner, for noen mer kompetent mann på dette stedet kan de vel vanskelig finne. Med sine store erfaringer fra sabotasjearbeid og undergravningsvirksomhet innen NKP vil han ganske sikkert vise seg tilliten verdig.

For å dekke kontakten med "grasrota" må det imidlertid et annet slags kaliber til. Her gjør folk som Ragnar Kalheim og Ove Larsen en utmerket jobb. Som demagogiske "folkeforførere" på et tidspunkt da arbeiderklassen begynner å reise seg, må disse selvfølgelig spandere på seg en "venstrevri". Apropos

dette med venstrevri, det er jo heller ikke noe nytt i de nevnte herrers repertoire.

I kampen mot NKP før 1949 brukte Furubotn og hans drabanter et ganske utsøkt arsenal i så måte. I motsetning til Løvliens retning som la sin faglige virksomhet like opp i fanget på sosialdemokratene, erklærte denne "faste" "venstrefløy", det for øvrig helt riktige standpunkt, at fagbevegelsen allerede var en del av det borgerlige, reaksjonære statsapparatet, og at de derfor ville forlate arbeidet med å gjøre fagbevegelsen til en kamporganisasjon. Hadde de gjennomført dette standpunktet i praksis hadde de vært dårlige frontsoldater for borgerskapet.

Med sitt store erfaringsgrunnlag i dobbeltspill oppløste imidlertid Furubotn-klikken partiets bedriftsorganisasjoner samtidig, og begrunnet dette med at kampen gjaldt ikke erobringen av arbeiderklassens flertall, men "arbeiderklassens reserver i småborgerskapet". I parentes bemærket: En virkelig godbit for AKP.

Nå har altså Ragnar Kalheim prestert en "ny" "venstrevri" anno 1973 og det skjedde på et nylig avholdt "solidaritetsmøte" for Chile, der han fikk æren av å opptre sammen med den gløden-
de "antiimperialisten" Stoltenberg! Med flammende ordelag om at "kapitalismen er lik over alt", og at "dette kunne også ha skjedd i Norge" gjorde han et riktig bra forsøk på å avlede en virkelig venstreutvikling, gjennom å dekke seg bak uforpliktende fraser. Kalheims egen praksis og Sosialistisk Valgforbunds siste uttalelse der den fredelige veien til sosialismen ennå en gang blir fastslått, skulle imidlertid gjøre borgerskapet like tilfreds nå som de var med de "venstresleng" som Furubotn-klikken serverte i slutten av 40-årene. Med solid basis i Akergruppa og Jern og Metall, vil nok Kalheim og Ove Larsen virkelig gjøre en jobb som er seierherrer verdige.

En ting synes vi imidlertid er litt trist. Vi tenker her på Ørnulf Egge som tilsynelatende har gått seg vill i politikken irrganger. Den berømte sjefen for Furubotns hemmelige etterretningstjeneste innen NKP har i 1973 plassert seg innen Rød Valgallianse. Er dette et utslag av dårlig orienteringsevne i 1970-årenes politikk, eller kan det være noe annet ---? Vi bare spør.

Vindene fra Ljansbruket kan blåse i mange retninger, og for øyeblikket er det vel nærmest stiv kuling. Bare så synd at "Gubben" selv av naturlige grunner ikke lenger kan være så aktiv. Vi håper bare at borgerskapet ikke forbigår selve initiativtakeren og ildsjelen fra mange års undergravningsarbeid. Hva med en virkelig stor påskjønnelse? Æres den som æres bør!

Iskra.

Forberedelsene til... Forts. fra side 1

rigerte oppgjør som noe uavvendelig - som en urokkelig del av "samfunnssystemet". Tilslutt forsvant til og med en viktig opposisjon som NKP engang representerte mot den opportunistiske knefalls politikk av sosialdemokratiske fagforbundsledere.

Kronen på verket blei gjort i vår hvor til og med indeksavtalen som del av den gamle tariffoverenskomst til og med blei frafalt til fordel for en "pakkeløsning". Og initiativtaker til denne forræderiske siste torpedering av muligheter for ihvertfall sikring av lønnstillegg for endel av prisstigninga, var den såkalte "venstre fløy" representert ved NKP's sentralledelse.

Dette forhold har "den røde Arbeideren" tidligere behandlet.

Seinere har man registrert at SUF-erne, som ivrig støttet og var en politisk inspirasjon ved de ville streikene i 1970, nå har forfalt til å interessere seg mere for saker som "hele folket" - fra kapitalister til arbeidere kan enes om - og dermed ikke lenger er så hippen på et reint klassekampsspørsmål fra arbeiderklassen aleine.

Kapitalistklassen regner nøkternt med at det i dag ikke finnes noen avgjørende politisk ledelse for å reise arbeiderklassen til kamp mot et nytt sentraldirigert "tariffoppgjør" med resultatet, - ytterligere reallønnsenkning (tross konjunkturoppgangen) og dermed billigere arbeidskraft - mere profitt for seg.

Riktignok er man bekymret over at DNA ser ut til å ha mistet noe av sin rolige (og for dem gunstige) grep over fagfor-

eningene, - men de blir straks beroliget ved at "opposisjon-
en", Sosialistisk Valgforbunds faglige tillitsmenn, fort vekk avgir lojalitetserklæringer til for eks. LO-kongressens lov-
lige vedtak, dens vedtekter og gjeldende avtaler som nettopp
slår fast at lønnsvilkårene skal "avtales" slik som før og
enda mere diktatorisk! De skal gjøre opp innafor LO's orga-
ner - og borgerskapet stoler på at det tar tid! Intet opprør
å vente heller fra S.V.'s ledelse.

I mellomtida pønser man rolig ut enda et nytt tiltak for på "lovlig vis" å knytte LO-forbundene og fagorganisasjonen til det borgerlige statsapparat og dermed til ytterligere kontroll.

Skånlanutvalgets innstilling som forbereder en direkte korporativ stat skal ytterligere kontrollere arbeidskraftas pris. En sjølstendig fagbevegelse kontrollert av arbeiderne - til bruk som interesse- og kamporganisasjon - skal også formelt oppheves. Statens inntekts- og prisråd skal overta!

Bratteli har sagt at han bare hadde betenkeligheter om ikke DNA fikk regjeringstabusettene (det får de vel nå) og det står fast at LO's representanter i Skånlanutvalget innstilte på denne geniale løsning!

Arbeiderklassen er imidlertid alarmert - utallige uttalelser fra bedriftsklubber og konferanser av fagorganiserte har vist at man er rystet over planene. Dette har nok ikke gått hus forbi i LO og DNA-ledelsen - man er nå ivrig opptatt med å berolige folk. LO-sekretær Halvorsen forsikret i Transportarbeiderforbundets landsmøte at LO ikke aktet å gi fra seg "den

Forts. side 8

Valget i Sverige

Det svenske valget ble en ny framgang for vårt svenske broderforbund KFML(r), som oppnådde over 8000 stemmer.

KFML(r)s valgkampanje var den første valgkampanjen i Sverige med revolusjonært innhold siden 1930-årene, og mot den bakgrunnen nå dette resultatet sees. Dessuten er det bare knapt tre år siden opprettelsen av KFML(r).

Siden 1970 har KFML(r) utviklet seg fra å være en bevegelse med fotfeste på 7 steder, til å bli en organisasjon i eksplosiv utvikling med organisert arbeid i over 75 kommuner, bokhandler på minst 35 steder og med faste røtter i de fleste storindustrier og industribyer.

De over 8000 stemmene som KFML(r) oppnådde ved dette valget var stemmer for revolusjonen og sosialismen, prinsippfaste arbeidere som hadde brutt med reformismens og revisjonismens fornedrende påvirkning og som var villig til å gå til kamp for sine oppfatninger. Dessuten betød også valgkampanjen at forbundet fikk trukket masser av nye sympatisører til organisasjonen gjennom de propagandabrigadene som ble opprettet over hele landet. Disse propagandabrigader hadde som oppdrag å kjøre ut den revolusjonære klassepropagandaen i valget. Nå etter valget blir det lagt avgjørende vekt på å knytte disse nye kameratene til KFML(r) gjennom studier og praktisk arbeid.

Ellers betød det svenske valget en seier for småborgerskapet, og en begynnende tilbakegang for sosialdemokratiet. Av de småborgerlige partier var det Senterpartiet som kunne innkassere mesteparten av gevinsten, mens V.P.K. derimot gikk ubetydelig fram. På den småborgerlige siden var det bare Gnistargruppen (tilsvarer AKP-gruppen i Norge) som kunne notere tilbakegang. Denne tilbakegangen er imidlertid ganske ettertrykkelig, trass i at dette "partiet" la seg til høyre for V.P.K., for virkelig å kunne "forene folket". Ellers kan moderatene (det svenske høyrepartiet) notere en stor framgang. Dette er utvilsomt et uttrykk for at klassekampen nå skjerpes, og at klassestyrkene formeres. Framgangen for de småborgerlige partier må også sees i sammenheng med dette.

For første gang etter krigen så man imidlertid ved dette valget de gryende resultatene av arbeiderklassens egen revolusjonære organisering. Vi lykkønsker våre kamerater i KFML(r) med valget, og ønsker dem fortsatt framgang i kampen for sosialismen! E.E.

Den internasjonale ... Forts. fra side 10

bl. a. utløst en bølge av vellykkede "ville" streiker i Vest-Tyskland.

Hittil har høykonjunkturen ikke ført til noen vesentlig økning i investeringene eller i investeringsvareproduksjonen i Norge. Like lite som den svake økningen i forbruksvareproduksjonen skyldes dette statens avgiftspolitik og "kostnadsøkningene" for industrien, slik industriborgerskapets hovedorgan, Aftenposten, ynder å hevde. Det skyldes vesentlig at den økte utenrikshandelen hittil har kunnet bli dekket med varelagre og ubrukt produksjonskapasitet fra siste lavkonjunktur, samt reallønssenkning og den svake økningen i forbruksvareetterspørselen.

Industrien er imidlertid nå i ferd med å tømme varelagrene og utnytte hele produksjonskapasiteten. I den grad den utenlandske etterspørselen opprettholdes, vil dette nå føre til en økning også i investeringene og i investeringsvareproduksjonen. Verkstedindustrien, som allerede har økt sine leveranser til utlandet med 15%, vil dessuten få en kraftig etterspørselsstimulans fra den nye oljeindustrien. Dette vil samlet føre Norge opp på toppunktet av høykonjunkturen.

Men de lyse perspektivene for kapitalistene peker ikke altfor langt framover. Konjunkturoppgangens konsentrasjon om eksport og eksportindustrien åpner derimot for ganske dystre utsikter. Oppgangen for to av de tre land (Storbritannia og Vest-Tyskland) som er Norges viktigste eksportmarkeder, ser nå ut til å ha passert den mest ekspansive fasen. Mens industriproduksjonen omkring årsskiftet økte med 9-10% i Storbritannia og 15-20% i Frankrike og Vest-Tyskland, varierte stigningstakten her mellom 4 og 10% i vår- og sommermånedene. Det samme gjelder USA. Samtidig har høykonjunkturen - som arbeiderklassen har fått merke, bare økt prisstigningen og inflasjonsproblemene ytterligere i de kapitalistiske land. (Dette avslører for øvrig det tvers gjennom falske i kapitalistenes myte om at det er lønnsstigning som er årsaken til inflasjonen, og som brukes som hovedbegrunnelse for innføring av "inntektspolitikk" a la Skånland-utvalget.)

Når stagnasjonen først inntreffer, vil den slå desto sterkere tilbake ettersom høykonjunkturen i den grad er basert på eksportindustrien. Denne type høykonjunktur vil da ytterligere ha styrket eksportindustrien, og vil slå som en boomerang tilbake på landets samlede økonomi.

Den stangasjon som det allerede nå er tegn til, vil komme med nødvendighet. Så lenge USA etter krigen var den dominerende industrimakt, kunne den kapitalistiske veksten øke jevnt og sikkert. Med den kapasitet som nå er bygd opp i en rekke store industrinasjoner, og som ytterligere stimuleres av den nåværende høykonjunktur, er den jevne og sikre veksten brutt, avløst av en skjerpet internasjonal konkurranse, og på litt lengre sikt en dyptgående stagnasjon og krise. Det kan ennå komme nye høykonjunkturer etter den vi nå opplever, men den vil ikke lenger peke oppover på lengre sikt.

Det er i lys av disse perspektivene vi må se kapitalistenes frekke forsøk på å knekke arbeiderklassen allerede på forhånd, dvs. den lønssenkning som stikk i strid med alle normale bevegelser har skjedd midt i høykonjunkturen, og den permanente svinebinding av arbeiderklassen en forsøker å få til gjennom tiltak som Skånland-utvalget.

I lys av de samme perspektiver må vi også se at Aftenposten den 29. august - midt i høykonjunkturen - innleder en mental forberedelse på helt andre tilstander med følgende profetiske, men ikke lystige ord til "de fleste":

"Man kan ikke strekke seg lenger enn skinnfellen reker, sier et gammelt ordtak. Mange ting tyder på at de fleste i tiden som kommer vil få mindre å rutte med til ikke helt nødvendige varer og tjenester enn de nå har hatt gjennom flere år. Det kan bli mindre til reiser, bil, fargefjernsyn m. v. for de fleste. Ved siden av mat og klær skal man også bo, og det er ikke billig i dag.

Uten på noen måte å ville svartmale situasjonen, er det åpenbart grunn til å spørre: Har vi de beste år bak oss - foreløpig?"

Ut fra den synsvinkel Aftenposten ganske naturlig ser utviklingen - borgerskapets - har vi utvilsomt de beste år bak oss. Men det fins også andre synsvinkler - arbeiderklassens og sosialismens synsvinkel. Borgerskapet har uten tvil de beste år bak seg, men først og fremst arbeiderklassen selv avgjøre om det også skal gjelde for den.

Men foreløpig er Norge altså ennå på veg oppover mot konjunkturtoppen. Dette betyr foreløpig blomstrende tider for kapitalistene. Men det betyr også en ytterligere tilstramming av arbeidsmarkedet, og dermed også ytterligere forbedrede muligheter for arbeiderklassen - hvis den enestående muligheten til å kjempe utnyttes nå. hb

Forberedelsene til ... Forts. fra side 7

frie forhandlingsretten" (vi vet hva han legger i det!), men han la til at Skånlandutvalgets innstilling hadde så mange interessante sider at man var forpliktet til å se positivt på disse sider. En "gå langsomt og stille" taktikk er nå lagt opp.

Mot denne bakgrunn reises det nå allikevel krav fra arbeidsplasser og fagforeningsmøter:

Konfrontasjon og kamp mot NAF og kapitalistenes framstøt.

Forbundsvisse oppgjør ved tariffoppgjøret 1974. Ingen økonomisk "rammeavtale" mellom LO og NAF som legger tak over forbundskravene!

1. Reallønnsstillegg som kompensasjon for prisstigning og produksjonsøkninga det siste år - og ytterligere tillegg som forskyver inntekten fra profitten til arbeidslønna.

2. 40 timers brutto arbeidstid
37,5 " " " for skiftarbeidere.

Helautomatisk indeksregulering (100% dekning - 3 p. svinging). Kraftig høyning av lavtlønnsattsene.

Dette er krav som bl.a. landets største fagforening, avd. I av Jern og Met. framsatte i representantskapsmøte nylig.

Vi støtter disse krav - vi støtter også den uttalte vilje fra dette møte til konfrontasjon og kamp mot kapitalkreftene og å stå på kravene.

Vi støtter den politiske motivering som ligger bak en nødvendig konfrontasjon og kamp nå.

Men, - vi vil advare sterkt mot mulige illusjoner om at man ved hjelp av det faglige organisasjonsapparat aleine (med eller uten "parlamentarisk" støtte fra f.eks. Sosialistisk Valgforbund) skal kunne bekjempe kapitalistenes framstøt.

Det avgjørende vil være evnen til å reise på beina kamporganisasjoner på tvers av det faglige byråkrati som virkelig kan avskjære LO fra manipulasjoner med arbeidernes front og deres kamp.

Uansett enstemmige vedtak i fagforeningene om kamp, - mønstret for kamp må bli de "ville" streiker - fordi man må sprengte det grep LO utvilsomt vil søke å få politisk og organisatorisk om kampen skal lykkes.

Det viktigste i denne fasen er forståelsen av nødvendigheten for kamp, - her er det nå store framskritt - i neste fase vil diskusjonen måtte føres om hvordan føre kamp for å oppnå seier!

K.H.

Grr---.

Jeg er så gla i NATO. Helt siden de fæle russerne overfalt oss i 1940 har jeg forstått betydningen av et forsvarsforbund som gir trygghet, som forsvarer fred, frihet og rettferdighet, som forhindrer at de små blir overrent av de store.

Se bare på de stormannsgale islendingene som leker stormakt der ute i havet. Hvordan ville det vært hvis ikke de tapre englenderne i pakt med sine stolte sjøfartstradisjoner hadde vært villige til å ofre liv og skip for å forsvare de demokratiske rettigheter for de fattige i verdenssamfunnet?

Noen lyver og påstår at islendingene også er medlemmer av NATO. Dersom nå det mot all fornuft skulle være sant, så bør de gå ut eller ekskluderes. Hederlige mennesker har da ingenting i NATO å gjøre.

Det gjorde så godt å se den politiske revyen fra trettiåra i TV her om dagen. Forfatterne var virkelig forut for sin tid dengang. Med små forandringer var det meste like aktuelt idag som for 40 år siden. En hører stadig snakk om den fredelige overgangen til sosialismen. Her er det virkelig store eksemplet - for her har alt gått så fredelig og langsomt for seg at nesten ingenting er forandret. Vi må være så romslige at vi gir Arbeiderpartiet storparten av æren for dette. Æres den som æres bør.

En kan si hva en vil om valget, og det er det mange som gjør. En kan like resultatet eller ikke, en kan like noe og ikke alt osv., osv. Det jeg setter mest pris på er ærligheten enkelte politikere viste under valgkampen og etterpå. Oppriktig ærlighet gjør et menneske stort og en politiker enda større - nesten like stor som han er i egne øyne. En må naturligvis lete etter denne ærligheten, men som skrevet står - den som leter han finner. Og jeg fant ---. Etter valget er det flere som har pratet om: Når den politiske hverdag begynner--. Med andre ord: Nå er festen slutt, valget er over. De store talers og de feite ords tid er forbi, løfteflommens uker er over. Nå begynner hverdagen.

For mange er festen slutt i dobbelt forstand. I Stortinget må de heretter gå alle de tunge trappene opp til galleriet som oss andre - og det er ingen fest.

Jeg synes jeg alltid har lært så mye av Seip. Han har vært så fargerik - fra lyseblå til mørkeblå. Nå har han sprenget et parti og kjørt to i grøfta. Når jobben er gjort, reiser han til utlandet. Tenk om riktig mange partiledere ville gjøre det samme---.

Denne annonsa er hentet fra det vest-tyske "Düsseldorfer Handelsblatt". Teksten forteller bl.a.:
"Nå enda mer arbeidskraft for Deres penger. For bare 1-US-Dollar arbeider hun (Jenta på bildet) for Dem i 8 timer, og mange, mange hundre av hennes flinke venninner venter på Dem." Annonsa er underskrevet av "Byrået for investering i Den Tredje Verden."

JETZT NOCH MEHR ARBEITSKRAFT FÜR IHRE DM

FÜR NUR 1,- US-DOLLAR

ARBEITET SIE GERNE FÜR SIE 8 STUNDEN, UND VIELE VIELE HUNDERT IHRER GESCHICKTEN FREUNDINNEN WARTEN AUF SIE.

Sie haben außerdem:
Steuer- und Zollfreiheit — freien Transfer — gute Luftfrachtverbindungen — ruhiges Arbeitsklima — naher US-Markt — Baugelände für eigene Investitionen oder freie Kapazitäten für Lohnveredelungs-Aufträge.
Bewohnung — Sportartikel — Spielwaren — Bekleidung — Handarbeiten usw. Schreiben Sie an:

HAITI + THIRD WORLD INVESTMENT-BUREAU
P.O.B. 207 — Port-au-Prince/Haiti WI

ARBEIDERNES LEKSIKON

Arbeidernes Leksikon ble utarbeidet i årene 1932-36 etter initiativ fra Arbeidermagasinet. Hensikten med verket var å skape et alternativ til borgerlige "kunnskapskilder", et leksikon som skulle forklare samfunnsmessige foreteelser utfra et marxistisk grunnsyn. Resultatet ble 6 bind, som siden har vært sterkt etterspurt, men nesten umulig å få tak i. Pax Forlag har nå utgitt leksikonet i et noe forkortet format. Verket var, og er, enestående i den kapitalistiske verden. Det hører hjemme i enhver klassebevisst arbeiders bokhylle!

Arbeidernes Leksikon 3bd. Pax Forlag
Kr.32,50 pr. bind.

Fra det ene til det andre

Per Aavatsmark, kjent kommunalpolitiker i SF kunngjorde før valget i Arbeiderbladets MOM side (Meninger om mangt !!) at han hadde gått over til Arbeiderpartiet.

Per Aavatsmark tilhørte i 1950 åra den såkalte Orienteringsgruppa og han ble som medlem av denne ekskludert av Arbeiderpartiet i 1960. I 1960 åra spilte han en framtrædende rolle i SF og han var også partiets ordfører kandidat i Oslo.

Da venstrekreftene i 1969 ble kjeppjagd ut av SF spilte han også en framtrædende rolle (på Gustavsens sida). I 1971 brøt han med SF fordi ikke landsstyret i SF gikk inn for Hølmekv/Løfsnes' forslag om samarbeid med NKP. Når så samarbeidet mellom SF og NKP blir en realitet bryter Aavatsmark igjen.

Det er nærliggende å gi denslags vingleri karakteristikken: "baklengs salto med helskru", men i tilfellet Aavatsmark passer ikke det. Per Aavatsmark har ikke gjennomgått noen politisk forandring i det hele tatt fra den gangen han sto i Arbeiderpartiet. Han har hele tiden vært en meget dyktig sosialdemokrat. Han har bare forsøkt forskjellige plattformer. Plattformer som har vist seg ubrukelig til videre oppskyting. Etter Det norske Arbeiderpartis katastrofale valgnederlag blir spørsmålet: Blir nå også denne plattform ubrukelig for oppskyting mot et høyere mål?

OBS

I en del av opplaget av den røde Arbeideren nr.7 forekom det en trykkfeil.

RØD VALGALLIANSE var blitt til DØD VALGALLIANSE.

LES OGSÅ

RØDEFANE

Teoretisk tidsskrift for

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Postboks 2863. Kampen. Oslo 5

Kinas utenrikspolitikk

EGIL ENGELAND

den røde Arbeideren bringer her den andre delen av artikkelen om Kinas utenrikspolitikk. Den første delen sto i forrige nr. av avisen.

Konkrete eksempler på Kinas linje i utenrikspolitikken.

En vesentlig side ved Kinas utenrikspolitikk er den økonomiske og materielle hjelp som ytes til underutviklede land. Denne har ingenting til felles med den "utviklingshjelp" som praktiseres av imperialistene og de russiske sosial-imperialister.

"Utviklingshjelp" fungerer i de imperialistiske land enten som hjelp til kapitalistene der, f.eks. ved å behefte statslån og kreditter med en rekke betingelser som i siste instans alltid er en støtte til det egne landets industrieksport, eller også er det tale om "vanlig" imperialistisk kapitaleksport. Dette vil si: investering av kapitaloverskuddet i råstofflandene der det samtidig er billig arbeidskraft. Hensikten med dette er å sikre kapitalistene en ekstraprofitt som er langt høyere enn gjennomsnittsprifitten i verdensmålestokk.

De russiske sosialimperialistenes "hjelp" følger, trass i alle vakre sosialistiske fraser, presis de samme retningslinjer og er like så rovgrisk imperialistisk som de øvrige kapitalistiske lands "utviklingshjelp". Det er nok å nevne hvordan sosialimperialistene med alle midler understøtter reaksjonære regimer i den tredje verden, som f.eks. i India, Indonesia, "Bangla Desh", Kambodsja. Overalt er det deres hensikt å vinne bruhoder for militær aggresjon og økonomisk vinning, som f.eks. i India der sosialimperialistene oppmuntret og støttet roverkrigen mot Pakistan, samtidig som de viktigste og største indiske industrigrenene ble fullstendig dominert av russisk kapital.

Mot imperialistenes og sosialimperialistenes utplyndringspolitikk står det sosialistiske Kinas utviklingshjelp. Hovedprinsippet for denne hjelpen er at den skal bidra til at statene i den tredje verden skal oppnå større økonomisk og politisk uavhengighet av de dominerende kapitalistiske land, samtidig som den konsekvent bygger på prinsippet om ikke-innblending i statenes indre anliggender.

Et utmerket eksempel på hvordan disse prinsipper omsettes i praksis er den kinesisk finansierte jernbanen fra Tanzania til Zambia i Øst-Afrika. Hensikten bak dette kjempeprosjektet er å frigjøre Zambia fra den økonomiske og erhvervsmessige avhengighet av det rasistiske Sør-Afrika. Zambia må nå eksportere 800 000 tonn kopper årlig gjennom Rhodesia og den portugisiske koloni Mosambique. Den nye jernbanen vil føre til at Zambia og Tanzania ved egen hjelp vil kunne transportere denne viktige eksportvare de 1 800 km. ut til havnebyen Dar-es-Salaam, samtidig som transportomkostningene vil være brakt ned til omtrent det halve. Jernbanebyggingen finansieres av et kinesisk lån som løper rentefritt i 30 år fra 1973.

Ved å støtte og finansiere dette prosjekt viser Kina at det står på de afrikanske folks side i kampen mot kolonialismen og imperialismen på det afrikanske kontinentet. Det kan her nevnes at det imperialistiske foretagende Verdensbanken i sin tid avsto å finansiere jernbanen fordi de fant prosjektet "u-økonomisk", noe det selvfølgelig også var ut fra kapitalistiske økonomiske motiver.

Kina yter alltid sine lån rentefritt og forlenger endog tidsgrensen, også på ubestemt tid, hvis mottakerlandene har behov for det. Kina stiller heller aldri politiske betingelser, og de kinesiske prosjekter er alltid tilpasset etter det enkelte lands behov, slik at landets selvstendige økonomiske oppbygging fremmes.

Et annet viktig resultat av Kinas proletarisk-internasjonallistiske linje er den konsekvente støtte som blir gitt til frigjøringsbevegelser i de undertrykte land. Et lysende eksempel på dette er den hjelp som det sosialistiske Kina har gitt, og gir, til folkene i Indo-Kina i deres kamp mot USA-imperialismen og dens lakeier. Gjennom hele den væpnete kampen som det vietnamesiske folket førte mot USA-imperialismen, sto Kina fram som det land som ga den største og mest effektive hjelpen til Vietnam. Mens sosialimperialistene hele tiden, gjennom den hjelp de ble tvunget til å gi vietnameserne for ikke helt å tape ansikt, prøvde å presse det vietnamesiske folket til å gi innrømmelser overfor USA-imperialismen, framholdt Kina med styrke at vietnameserne bare kunne vinne seier gjennom å fortsette folkekrigen mot fienden. Det vietnamesiske folk, som bygde på Mao Tsetungs prinsipper for folkekrig, avviste alle forsøk på å la seg presse, og fortsatte den væpnete kampen som resulterte i at USA-imperialistene ble tvunget til å underskrive fredsavtalen i vinter. Det vietnamesiske folket er fast besluttet på også å fullføre kampen mot det fascistiske Thieu-regimet og dets amerikanske "rådgivere".

Kinas hjelp til Kambodsja har også vært av avgjørende betydning for de store seire som folket der har oppnådd. Gjennom å gi eksil til lederen for Kambodsjas lovlige regjering, prins Sihanouk, har også Kina bidratt til å trygge ledelsen for det kambodsjanske folkets kamp.

Kinas utenrikspolitikk er en støtte til det internasjonale proletariatets og de undertrykte folks kamp på alle områder. Gjennom denne smies et av de effektive våpen som splitter imperialistene og forpurrer deres planer om verdensherredømme. Samtidig er det et av de våpen som vil bidra til verdensrevolusjonens seier.

Kinas utenrikspolitikk, og de seire som der oppnås, har derfor avgjørende betydning også for den norske arbeiderklassens kamp.

Den internasjonale høykonjunkturen

NORGE PÅ VEG MOT TOPPEN

Norge har foreløpig ligget noe tilbake for nivået i den internasjonale høykonjunkturen det siste året. Alle tegn og også offentlige prognoser peker nå i retning av at Norge i løpet av ikke for lang tid vil komme opp på toppnivået.

Det karakteristiske for den internasjonale høykonjunkturen hittil har vært at den har representert en voldsom økning i verdenshandelen, i handelen mellom de forskjellige land. Mens volumet i verdenshandelen bare økte med 5 % på bunn-nivået fra 1970 til 71, økte det med 8 % fra 71 til 72, og i 1973 ligger volumet hele 12 % over nivået året før. Dette avspeiler at høykonjunkturen hittil har vært en høykonjunktur for de forskjellige lands eksportindustrier.

Så også i Norge. I august ble det meldt at økningen i verdien av norsk eksport hadde økt med 17 % i forhold til fjorårsnivået. Økningen i industriproduksjonen i første halvår i år falt vesentlig på eksportindustrien, som produserte 6,5 % mer eksportvarer enn i første halvår i fjor. Derimot hadde produksjonen av forbruksvarer bare økt med 0,4 %. Det er med andre ord den utenlandske etterspørselen som hittil har stimulert industrien. Stagnasjonen i den innenlandske forbruksvareetterspørselen og dermed i forbruksvareproduksjonen avspeiler den reallønnssenkning som kapitalistene har maktet å gjennomføre de siste åra. Denne senkningen gjelder for hele Vest-Europa, og har som kjent

Forts. side 8

Stortingsvalget 1973

KOMMENTARER

Klassesvik og nederlag

Billedet av en tungsindig Bratteli, en illusjonsløs Seip, en opprømt seierssikker Finn Gustavsen, en tårefylt beveget Reidar Larsen og en brautende Anders Lange er vel det som har festet seg i hukommelsen etter valgkva foran TV skjermen. Spennende showmessig sett, men heller ikke mer.

Valget var vel først og fremst preget av den dårlige framteprosenten, noe som utvilsomt skyldes en sviktende tillit til samtlige partier. Dermed Arbeiderpartiets kolossale tilbakegang. Partiets og LO's stillingtagen til EEC-problematikken, klassesamarbeidet under indeksoppgjøret og Skånlandutvalgets innstilling, har medvirket til at den første spiker i sosialdemokratiets kiste er på plass.

Sosialistisk Valgforbund er utropt som valgets store seierherre. Finn Gustavsen og Reidar T. Larsen har proklamert at nå skal Arbeiderpartiet værsgod få føre en sosialistisk politikk, nå skal bank- og kreditvesen sosialiseres, nå skal forsvarsmilliardene vekk, ja sogar: Nå skal Norge ut av Nato. Kort sagt, den fredelige marsj mot et sosialistisk Norge var begynt.

Omtrent samtidig som NKP's formann beveget kunne fastslå at endelig hadde en kommunist, etter 12 års pause, lykkes innta en parlamentarisk taburett - omtrent samtidig som SV-ernes seiersrus var på topp i Tøyen Samfunnshus skjedde det noe som beviste at borgerskapet ikke finner seg i å gi fra seg sine privilegier frivillig: Salvador Allendes fredelige vei til sosialismen hadde endt i blodbad.

Slike realiteter synes imidlertid ikke å gjøre inntrykk på verken Finn Gustavsen eller Reidar Larsen. Ufortrødent fortsetter de å dosere "DEN FREDelige VEIEN TIL SOSIALISMEN" uten tanke på at hvis deres illusjoner skulle bli virkelighet ville også norske kapitalisters geværer bli brukt. Chile er et eksempel, Hellas et annet.

Anders Langes drøm om å erobre mørkeblå høyrestemmer synes ikke å ha slått til. Det er fra den konservative delen av småborgerskapet Lange har hentet sine 4 mandater og dermed forsvant Helge Seip ut av norsk politikk.

Det ville være galt å si at Rød Valgallianse var valgets tapere, de var ikke det engang. Når AKP med sine 3-4000 medlemmer ikke klarte å stable på beina mer enn 8½ tusen stemmer i samtlige landets fylker, kan en vel si at partiets påståtte solide forankring i arbeiderklassen heller var svak. Framtida? Arbeiderpartiet vil vel danne regjering som vil sitte trygt med støtte i samtlige borgerlige partier innkludert Langes i enkelte saker og med støtte av 16 venstresosialister i andre saker.

Borgerskapet har neppe noe å frykte fra den kant i den kommende fireårsperiode.

EYVIND VIKEN

Hva viser resultatet av stortingsvalget

Den røde Arbeideren oppfordret sosialistiske arbeidere til å snu ryggen til samtlige av de politiske partier som stilte til valg. Vår analyse av disse partier var (og er fortsatt) at ingen tjente sosialismen og arbeidernes sak. Vi så egentlig ingen andre klasseinteresser forsvart gjennom valgpartiene enn borgerskapets og småborgerskapets.

Kommunistisk Arbeiderforbund står fast på det standpunkt at arbeiderklassen må mobiliseres ut fra sin egen klasses interesser.

Sosialismen er arbeidernes politiske mål. Kapitalismen er borgerskapets samfunn. Borgerskapets stat, dens grunnlov og parlament er kapitalismens forsvarer - det er borgerskapets redskap. Ut fra erkjennelsen av dette, og at borgerstaten bare kan binde og aldri frigjøre arbeiderklassen, kunne intet parti som inngir illusjoner overfor arbeidernes om fredelig parlamentarisk vei til sosialismen tjene sosialismens sak.

Borgerpressa, fra høyre til venstre, er i dag opptatt med å tolke valgresultatet ut fra en hårfin balansegang "mellom sosialister og borgerlige". Denne løgn glir glatt inn også i Sosialistisk Valgforbunds terminologi, som forøvrig ser sin egen framgang med 16 plasser i Stortingssalen som uttrykk for en styrking av den sosialistiske side i norsk politikk (og den skulle da være uttrykt i 78-77). Riktignok er ikke Arbeiderpartiet et sosialistisk parti ifølge Gustavsen, men 16 plysjedekte stoler under baken på SV's flokk med "det tredje standpunkt" som kompass skal sørge for at DNA fører en sosialistisk politikk i regjeringssposisjon (!)

Reidar T. Larsen (NKP) har sagt at denne flokk av Broxianere, Gustavsen-tilhengere, Berit Aas (med planer om samarbeid med alle kvinner på Tinget - inklusive Høyre og Kr.Folkeparti sine) skal bli et enhetlig "marxistisk parti".

Vi betakker oss - det bør enhver kommunist og sosialist gjøre!

Sigurd Allern har uttrykt sin skuffelse over RV's fiasko, men ønsket Gustavsens Valgforbund tillykke, - riktignok med en fornærmet undertone fordi de ikke fikk spille på laget - de hadde jo gjort alt for å gjøre seg så lekker og fortjent som mulig. RV's program ifølge dem selv var like så bra og så godt som det samme som SV's.

Vi tviler på om Rød Valgallianses ledelse vil lære noe, - men endel som har støttet dem fordi de trodde de var røde bør merke seg følgende:

RV og AKP har appellert både til arbeidere og småborgere - men

med et småborgerlig program. Deres program om sjølråderett - og forsvar av bestående næringsgrunnlag og eiendomsforhold mot "monopolkapitalens framstøt" kunne sikkert fullt ut godtas av småborgerskapet, men ikke av arbeiderklassen. Deres røde faner kan godtas av arbeiderklassen, men ikke av småborgerskapet.

At de ville sette sosialisme i annen rekke kan ikke godtas av sosialistiske arbeidere, - det lyder bra for borgeren, men han vil kreve den fjernet fra partiet.

Slik falt AKP mellom to stoler - det enkleste ville være at de blei der!

Sannheten er at den revolusjonære sosialismen lever og vil vokse i den norske arbeiderklassen. Styrkinga av sosialismens krefter vil ikke umiddelbart gjenspeiles i det norske storting.

Ved hjelp av marxismen-leninismen - Mao Tsetungs tenknings teoretiske grunnlag og den vitenskapelige sosialismes oppsummering av arbeiderbevegelsens revolusjonære praksis vil et virkelig kommunistisk parti kunne reises som samling og ledelse for arbeiderklassen. Arbeiderne vil dag for dag avsløre det borgerlige samfunn og dets koryfeer enten de stiller åpent med blå flagg eller vifter med røde. De røde flagg vil bli den sosialistiske revolusjons fane - de vil i sin tur bli symbolet for proletarietets diktatur, - og for avskaffelse av klassene.

Det er dette mål Kommunistisk Arbeiderforbund vil bruke alle sine krefter på å tjene.

K.H.

SAMME TIME SOM DE SMÅBORGERLIGE SOSIALISTER (SV)
VANT SIN VALGSEIER I NORGE, KNUSTE CHILES MILITÆR-
JUNTA ALLE ILLUSJONER I BLOD OM ALLENDES FREDelige
VEI TIL SOSIALISMEN.

Militærkuppet i Chile:

LIVSVIKTIGE LÆRDOMMER
FOR ARBEIDERKLASSEN

Like etter valget skjedde det noe som burde et skår i gleden for Sosialistisk Valgforbund, og er en tankevekker for de deler av arbeiderklassen som ga sin stemme til Valgforbundet spesielt og hele klassen generelt: Militærkuppet i Chile. Det som alle alvorlige iakttakere visste måtte skje før eller siden, har endelig skjedd: Etter langvarig drakamp med borgerskapet ble Allende styrtet.

-En tragisk begivenhet, lyder klagesangen fra alt fra Arbeiderpartiet til Valgforbundet og også AKP. Den lyder temmelig hult. For det er ikke den harde kampen den chilenske arbeiderklassen nå må føre med store ofre som er det tragiske for dem - det tragiske for dem er at den såkalte fredelige, "demokratiske" og "antimonopolistiske" vegen til sosialismen, gjennom det borgerlige statsapparatet, nå på nytt har spilt fallitt for hele verdens øyne.

Med sin revisjonistiske politikk var Allende dømt til nederlag fra første stund. Sosialismen kan ikke gjennomføres i samarbeid med det nasjonale borgerskap, slik Allende forsøkte - mellom borgerskap og proletariat er det uforsonlige klassemotsetninger. Sosialismen kan heller ikke gjennomføres gjennom borgerskapets statsapparat, gjennom parlamentet og den borgerlige hæren. Dette forsøkte Allende, og resultatet ble at parlamentet saboterte alle revolusjonære tiltak, at det gjennom lastebil-eiernes såkalte "streik" o.l. paraliserte Chiles økonomi, og at den samme borgerlige hærledelsen

som Allende skulle bruke til å forsvare sin makt, feide han til side da tida var moden.

På ny er det blitt demonstrert at arbeiderklassen for å gjennomføre sosialismen må knuse det borgerlige statsapparatet og bygge opp sin egen statsmakt, proletariatets diktatur, som må være et diktatur over hele borgerskapet.

Den chilenske arbeiderklassen må nå betale dyrt for revisjonistenes tilsløring av dette. I skrivende stund skal 19 000 arbeidere ha måttet bote med sitt liv i væpnet kamp. Dette er det tragiske ved utviklingen i Chile.

Men arbeiderklassen kan ikke nøye seg med å gråte over en tragisk utvikling. I dag er den chilenske arbeiderklassen engasjert i en væpnet kamp mot borgerskapet, en kamp som ennå er uvisst. I stedet for å ta del i revisjonistenes klagekor, ønsker vi den chilenske arbeiderklassen endelig seier i den væpnede kampen for sosialismen! Samtidig understreker begivenhetene i Chile nødvendigheten for arbeiderklassen av å ta et oppgjør med hele revisjonismen, ikke bare Arbeiderpartiets høyrevisjonisme - og av å bygge sitt eget kommunistiske parti.

Harald Berntsen

SOLIDARITET MED DEN CHILENSKE ARBEIDERKLASSES VÆPNEDE KAMP FOR SOSIALISMEN

Kommentar

TORBJØRN HYSTAD

Det var omlag 500 tusen velgere som satt hjemme og ikke stemte den 10. september. Det vil si at det var flere enn de som stemte med det nest største partiet ved valget. Det var 4 % mindre valgdeltakelse enn i 1969. Det vil si at det var over 100 tusen flere velgere som satt hjemme denne gang enn i 1969. Dette viser at tilliten til de politiske partier, ja til hele parlamentarismen er synkende, spesielt den til de gamle partier. Arbeiderpartiets sosialdemokratiske ledelse, med sin klassesamarbeidslinje og arbeide for medlemskap i EEC, led et forferdelig nederlag. De mistet 250 tusen av sine tilhengere. Alle partier som arbeidet for medlemskap i EEC led kraftige nederlag og de ble tildels knust (DNF). I stedet sluttet 100 tusen av småborgerskapet og mellomlagene opp om et rendyrket fascistisk parti (ALP). Når det norske borgerskapet finner dette partiet som tjenlig redskap for seg, vil folket igjen få merke hva fascismens barbari er.

Den småborgerlige sosialismen (SV) vant en stor valgseier og fikk nesten 250 tusen stemmer. Men i gjennomføringen av sosialismen kan de aldri komme lenger enn dit Allende og hans sosialister kom: nemlig til muren hvor de blir meiet ned av borgerskapets offiserer. Dette er like sikkert og lovmessig i Norge som i Chile eller i Hellas. Deres prat om å gjennomføre sosialismen med fredelige midler har igjen vist seg som livsfarlig barnepjatt (Chile).

Sosialismen kan aldri gjennomføres uten at største delen av arbeiderklassen er godt væpnet i kampberette avdelinger. Den borgerlige hær og det borgerlige politi med alle sine offiserer, må oppløses og erstattes av et bedrifts- og arbeiderværn, før man kan begynne med gjennomføringen av sosialismen.

Derfor er de 16 representantene fra SV i Stortinget verdiløse hvis de ikke følges opp med organiseringen av et virkelig revolusjonært kommunistisk parti som har til hensikt å avskaffe stortinget og organisere opprettelsen av en arbeiderrådsrepublikk.

Erfaringene viser enda en gang, nå fra Chile, at denne arbeiderrådsrepublikken må grunne sin makt bare på en væpnet hær av arbeiderklassen.

Fordi Allende og ledelsen av hans "sosialistiske" og "kommunistiske" partier benektet denne erfaring, blir nå arbeiderklassen myrdet i titusener av militærjuntaen i Chile.

STREIK

Arbeidsfolk har nå begynt å reagere spontant på reallønssenkningen det siste året. Denne reallønssenkningen kommer i et desto verre lys av det faktum at det er høykonjunktur og økende avsetningsmuligheter for kapitalistene, og et stramt arbeidsmarked.

I Oslo har 800 fagarbeidere i kommunen gjennomført en sit down-streik for høyere lønn. Ved Saugbruksforeningen i Halden holdt det på å komme til streik for 2 kr. i tillegg pr. time. Via fagforeningsledelsen klarte imidlertid bedriftsledelsen å få et knapt flertall av arbeiderne til å gå med på 80 øre i tillegg pr. time.

Arbeiderklassens rettferdige misnøye med det frekke lønnsnedslaget er dermed i ferd med å komme til uttrykk. Skal streikene bli vellykte, må imidlertid arbeiderne ta lærdom av de vellykkede "ville" streikene i 1970, dvs. stå samlet og organisere hemmelige streikekomiteer uavhengig av det faglige apparatet.

Med dagens høykonjunktur, økende avsetning og det stramme arbeidsmarkedet vil kapitalistene la seg tvinge til å betale høyere lønninger av beslutsomme streikeaksjoner. Nå er tida inne til å streike! Arbeiderpartiets og de småborgerlige venstrepartienes "forberedelser" til vårens tariffoppgjør er et forsøk på å lede misnøyen inn i "ansvarlige" former, dvs. avlede arbeidsfolk fra den mulighet de har til å oppnå forbedringer nå.

De "ville" streikene fortsetter i Tyskland - med store resultater. Det står bare ikke mer om dem i norske aviser, for kapitalistene er livredde for at ilden skal bre seg hit!

hb